

Sygn. akt VI K 51/14

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 roku

Sąd Rejonowy, VI Wydział Karny w Kłodzku w składzie:

**Przewodniczący** SSR Mirosław Irzycki

**Protokolant** Monika Dominikiewicz

przy udziale **Prokuratora** Eweliny Kutek

po rozpoznaniu dnia 24 lipca 2014 roku i 24 września 2014 roku

sprawy karnej

**1. J. M.**, ur. (...) w K.

syna J. i B. zd. S.

**oskarżonego o to, że:**

I. W dniu 27 listopada 2013 roku w N., woj. (...), znieważył funkcjonariuszy policji S. R. i Ł. R. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych polegających na przeprowadzeniu interwencji w ten sposób, że używał wobec nich słów wulgarnych powszechnie uznanych za obelżywe;

**to jest o czyn z art. 226§1 kk**

II. W dniu 27 listopada 2013 roku w N., woj. (...), używał wobec interweniującego funkcjonariusza policji Ł. R. przemocy polegającej na jego odpychaniu oraz szarpaniu za umundurowanie czym spowodował jego upadek na podłoże oraz wypowiadał groźby pozbawienia życia wobec funkcjonariuszy policji Ł. R. i S. R. w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na zatrzymaniu M. M. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w art. 64§1 kk, będąc uprzednio karany za przestępstwa podobne z art. 280§1 kk wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś.z dnia 17 czerwca 2011 roku, sygn. akt III K 80/11 na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 28.02.2011 roku do dnia 26.10.2011 roku oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 lipca 2012 roku, sygn. akt VI K 340/12 za czyn z art. 158§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk i w zw. z art. 64§1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 18.02.2012 roku do dnia 19.02.2012 roku i od dnia 24.05.2013 roku do dnia 23.11.2013 roku;

**to jest o czyn z art. 224§2 kk w zw. z art. 64§1 kk**

**2. M. M. (1)**, ur. (...) w N.

córki K. i M. zd. (...)

**oskarżonej o to, że:** w dniu 27 listopada 2013 roku w N., woj. (...), znieważyla funkcjonariuszy policji S. R. i Ł. R. podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych polegających na przeprowadzeniu interwencji w ten sposób, że używała wobec nich słów wulgarnych i obraźliwych powszechnie uznanych za obelżywe;

**to jest o czyn z art. 226§1 kk**

I. Oskarżonego **J. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego pod pkt I części wstępnej wyroku, a wyczerpującego ustawowe znamiona występku określonego art. 226§1 kk i za to na podstawie art. 226§1 kk wymierza karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego **J. M.** uznaje za winnego tego, że w dniu 27 listopada 2013 roku w N., województwa (...), używał wobec interweniującego funkcjonariusza policji Ł. R. przemocy polegającej na jego odpychaniu oraz szarpaniu za umundurowanie, czym spowodował jego upadek na podłoże oraz wypowiadał groźby pozbawienia życia wobec funkcjonariuszy policji Ł. R. i S. R. w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na zatrzymaniu M. M. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych art. 64§1 kk, będąc skazany za przestępstwo umyślne określone art. 280§1 kk i art. 275§1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 17 czerwca 2011 roku (sygn. akt III K 80/11) na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą to karę pozbawienia wolności odbył w okresie od dnia 28.02.2011 roku do dnia 26.10.2011 roku i od dnia 19.01.2013 roku do dnia 24.05.2013 roku oraz będąc skazany za przestępstwo umyślne określone art. 158§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk i w zw. z art. 64§1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 03 lipca 2012 roku (sygn. akt VI K 340/12) na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę pozbawienia wolności odbył w okresie od dnia 18.02.2012 roku do dnia 19.02.2012 roku i od dnia 24.05.2013 roku do dnia 23.11.2013 roku, to jest popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona występku określonego art. 224§2 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 224§1 kk w zw. z art. 224§2 kk i w zw. z art. 64§1 kk wymierza karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

III. Na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk za zbiegające się przestępstwa oskarżonemu **J. M.** wymierza karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

IV. Na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej oskarżonemu **J. M.** kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres zatrzymania od dnia 27.11.2013 roku do dnia 28.11.2013 roku przyjmując, że jeden dzień zatrzymania równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

V. Oskarżoną **M. M. (1)** uznaje za winną popełnienia zarzucanego czynu, a wyczerpującego ustawowe znamiona występku określonego art. 226§1 kk i za to na podstawie art. 226§1 kk wymierza karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności

VI. Na podstawie art. 69§1 i 2 kk w zw. z art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności oskarżonej **M. M. (1)** warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 2 (dwóch).

VII. Zwalnia oskarżonych **J. M. i M. M. (1)** w całości od ponoszenia kosztów sądowych zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

## UZASADNIENIE

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny**

### **Zakres uzasadnienia, w trybie art. 423§1a kpk, ograniczono do tych tylko części wyroku, a dotyczących oskarżonego J. M..**

W dniu 27 listopada 2013 roku pokrzywdzeni st. sierż. Ł. R. oraz sierż. S. R., funkcjonariusze policji Komisariatu Policji w N., pełnili służbę patrolową na terenie miasta N.. Około godziny 21:25 ci funkcjonariusze policji udali się, na polecenie dyżurnego Komisariatu Policji w N., na interwencję zgłoszoną przez S. P. (1). Po udaniu się tam na miejsce interwencji zastali oni nietrzeźwych oskarżonych, a to M. M. (1) oraz J. M.. Kiedy funkcjonariusze policji rozmawiali z oskarżonymi, na podwórzu wyszła prosząca o interwencję S. P. (1) oraz jej synowie. Kobieta wyjaśniła i podała funkcjonariuszom policji, że przed chwilą doszło w jej domu do awantury w której udział brali oskarżona M. M. (1) oraz oskarżony J. M.. W związku z tym, że w trakcie rozmowy oskarżeni przyjęli wobec S. P. (2) agresywną postawę, pokrzywdzeni st. sierż. Ł. R. oraz sierż. S. R. wezwali oskarżonych do zachowania zgodnego z prawem. Zarówno M. M. (1) jak i J. M. nie zareagowali i nie reagowali na wydawane im polecenia. Kiedy funkcjonariusze policji

przystąpili wówczas do czynności wylegitymowania oskarżonych, i wtedy oskarżona M. M. (1) powiedziała się do nich: „Spierdalajcie, nie podam wam danych”. Wtedy też pokrzywdzeni funkcjonariusze policji, celem przewiezienia oskarżonej do Komisariatu Policji w N., umieścili ją w radiowozie. Pomimo licznych upomnień, oskarżona M. M. (1) cały czas kopiąc wewnątrz radiowozu, krzyczała również do pokrzywdzonych funkcjonariuszy policji st. sierż. Ł. R. oraz sierż. S. R., że są oni „skurwysynami”, „chujami” oraz „jebanymi psami”. Wtedy też w pewnym momencie do radiowozu podbiegł oskarżony J. M., krzycząc do funkcjonariuszy policji, że nigdzie oskarżonej nie zabiorą. Pokrzywdzeni ponownie wezwali oskarżonego do zachowania zgodnego z prawem. Niemalże w tym samym momencie J. M., wyzywając st. sierż. Ł. R. oraz sierż. S. R. od „chujów”, „skurwysynów” i „jebanych psów”, zaczął otwierać drzwi radiowozu. Jednocześnie oskarżony szarpał za mundur i odpychał od pojazdu pokrzywdzonego Ł. R. usiłując zapobiec mu otworzeniu drzwi radiowozu. Oskarżony nie reagował przy tym na żadne z wydawanych mu przez funkcjonariuszy policji poleceń. W trakcie szarpaniny obaj oskarżony i Ł. R. upadli na ziemię. Wtedy też oskarżony J. M. zaczął krzyczeć do st. sierż. Ł. R. oraz sierż. S. R., że „ich zabije”, „zajebie” oraz, że „wyłapię was, wy kurwy”. Z uwagi na taką tą agresywną postawę oskarżonego, st. sierż. S. R. użył wobec niego ręcznego miotacza gazu, po czym, po użyciu chwytów obezwładniających, obaj pokrzywdzeni funkcjonariusze policji zakuli oskarżonego w kajdanki, i następnie umieścili w radiowozie. Również i w radiowozie oskarżony J. M. krzyczał do pokrzywdzonych, że są „chujami” i „skurwysynami” oraz, że „ich zabije” i „zajebie”. Następnie obydwójce oskarżeni zostali przewiezieni do Komisariatu Policji w N., gdzie po przeprowadzeniu dalszych czynności procesowych, zatrzymano ich do wytrzeźwienia.

dowód: zeznania pokrzywdzonych: S. R. – karta 7 – 8, 32 i 74 – 75 akt sprawy i Ł. R. – k. 10 – 11, 33 i 75 akt sprawy, wyjaśnienia oskarżonego J. M. – karta 14 – 16, 36 – 37, 43 – 44 i 73 – 74 akt sprawy, wyjaśnienia oskarżonej M. M. (1) – karta 18 – 20 i 73 akt sprawy, protokoły zatrzymania osoby – karta 3 akt sprawy.

Przeprowadzone przy użyciu urządzenia elektronicznego badanie stanu trzeźwości wykazało u oskarżonego J. M. odpowiednio: o godz. 21:36 – 1,20 mg/l oraz o godz. 21:38 – 1,05 mg/l zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

dowód: protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – karta 4 akt sprawy.

Oskarżony J. M. od dnia 01 sierpnia 2014 roku zatrudniony jest przez firmę (...) Sp. z o.o. w N. na stanowisku kasjera w hipermarkecie (...). Miesięczne uposażenie jakie uzyskuje on z tego tytułu wynosi 1.680 złotych brutto. Na utrzymaniu posiada on ciężarną konkubinę, M. M. (1).

dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. M. – karta 14 – 16, 36 – 37, 43 – 44 i 73 – 74 akt sprawy, kwestionariusz wywiadu środowiskowego – karta 83 – 86 akt sprawy.

Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie lub odwykowo.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. M. – karta 14 – 16, 36 – 37, 43 – 44 i 73 – 74 akt sprawy.

Oskarżony J. M. był karany sądownie, a to:

- wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 17 czerwca 2011 roku (sygn. akt III K 80/11), którym to za czyn z art. 280§1 kk i art. 275§1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk, wymierzono mu karę jednego roku pozbawienia wolności. Karę tę oskarżony odbywał w okresie od dnia 28 lutego 2011 roku do dnia 26 października 2011 roku i od dnia 19 stycznia 2013 roku do dnia 24 maja 2013 roku oraz

- wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 03 lipca 2012 roku (sygn. akt VI K 340/12), którym to za czyn z art. 158§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od dnia 18 lutego 2012 roku do dnia 19 lutego 2012 roku i od dnia 24 maja 2013 roku do dnia 23 listopada 2013 roku.

dowód: odpis wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 03 lipca 2012 roku o sygn. akt VI K 340/12) wraz z danymi o odbyciu kary – karta 30 – 31 akt sprawy, odpis wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 17 czerwca 2011 roku o sygn. akt III K 80/11 wraz z danymi o odbyciu kary – karta 38 – 41 akt sprawy, zapytanie o udzielenie informacji o osobie – karta 67 – 68 akt sprawy, akta sprawy Sądu Rejonowego w K. o sygn. VI K 340/12 i akta sprawy Sądu Okręgowego w Ś. o sygn. III K 80/11.

Oskarżony J. M. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśniając podał, że w dniu zdarzenia chciał zabrać swoją dziewczynę, to jest oskarżoną M. M. (1), z radiowozu i zaprowadzić ją do taksówki. Przyznał, że szarpał się wówczas z pokrzywdzonym Ł. R.. Potwierdził także, że wyzywał obu funkcjonariuszy policji wulgarnymi słowami ich znieważającymi. Wyjaśni także, że nie pamięta jakich słów wówczas używał, a to z uwagi na fakt, że był wtedy nietrzeźwy. Stwierdził także ponadto, że bardzo żałuje tego, co się stało.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozostawiła Sądowi żadnych wątpliwości odnośnie sprawstwa i zawinienia oskarżonego J. M. w zakresie zarzucanych mu przez oskarżyciela publicznego czynów.

Ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie znalazły oparcie przede wszystkim w wiarygodnych zeznaniach świadków, pokrzywdzonych funkcjonariuszy policji Ł. R. i S. R., wyjaśnieniach oskarżonych J. M. i M. M. (1), a ponadto także w protokołach zatrzymania osoby oraz w protokole z przebiegu badania oskarżonego stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym.

Dowodem mającym najistotniejsze znaczenie przy rozstrzygnięciu sprawstwa oskarżonego J. M. w zakresie zarzucanych mu czynów okazały się zeznania pokrzywdzonych funkcjonariuszy policji, a mianowicie st. sierż. Ł. R. oraz sierż. S. R.. Na podstawie dowodu z tychże zeznań, Sąd ustalił, że w dniu 27 listopada 2013 roku pokrzywdzeni przeprowadzali, zainicjowaną przez S. P. (1), interwencję. W trakcie tej interwencji st. sierż. Ł. R. oraz sierż. S. R., celem ustalenia danych osobowych, zatrzymali oskarżoną M. M. (1). Wtedy też do radiowozu podbiegł oskarżony J. M., który wyzywając tych funkcjonariuszy policji wulgarnymi i obelżywymi słowami, usiłował także uwolnić swoją ówczesną koleżankę, a obecną konkubinę M. M. (1) z radiowozu, w tym celu też usiłując otworzyć jago drzwi. Jednocześnie, w trakcie przedmiotowego zdarzenia, oskarżony szarpał za mundur oraz odpychał od siebie pokrzywdzonego Ł. R.. Na podstawie tychże zeznań Sąd ustalił także, że oskarżony kilkakrotnie powiedział wówczas do obu tych funkcjonariuszy policji, że „ich zabije”, „zajebie” oraz powiedział „wyłapię was, wy kurwy”. Jednocześnie, pokrzywdzeni funkcjonariusze policji wskazali, że sposób wypowiedzi, ich treść i charakter oraz ówczesne zachowanie oskarżonego J. M., sugerowało wyraźnie, że faktycznie zamierza on spełnić te swoje groźby. Stąd też pokrzywdzeni szczerze przyznali, że mają realne obawy, że oskarżony rzeczywiście spełni swoje przestępcze „obietnice”, a mających charakter niewątpliwie gróźb karalnych.

Zeznania pokrzywdzonych Ł. R. i S. R. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Są one bowiem spójne, logiczne i konsekwentne, też pozbawione sprzeczności i nielogiczności. Zważyć bowiem należy, że zeznania te pozostają kompatybilnymi nie tylko między sobą, ale i z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Znajdują one także potwierdzenie w notatce urzędowej z przeprowadzonej interwencji z dnia 27 listopada 2013 roku, protokołach zatrzymania osoby oraz w protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym.

Za wiarygodne Sąd uznał także wyjaśnienia oskarżonego J. M., który przyznał się do popełnienia zarzucanych mu przez oskarżyciela publicznego czynów, ale jednocześnie wyjaśnił, że w zasadzie wyłącznie z relacji pokrzywdzonych wie, że krytycznego dnia faktycznie znajdował się pod znacznym wpływem alkoholu. Wskazał przy tym bezpośrednio i, w ocenie Sądu bardzo szczerze, że nie wie co dokładnie krytycznego dnia zrobił, i co powiedział. Jednocześnie oskarżony wyraził skruchę, stwierdził, że bardzo żałuje swego zachowania, i przeprosił pokrzywdzonych Ł. R. i S. R. za swoje zachowanie. Okoliczności wskazywane przez J. M. nie mogą go jednak w żadnej mierze ekskulpować od popełnienia zarzucanych i przypisanych mu czynów.

Sąd nie miał najmniejszych wątpliwości odnośnie zawinienia oskarżonego. Jest on osobą zdrową psychicznie, nieupośledzoną umysłowo, a więc tempore criminis miał zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynów, jak i do pokierowania swoim postępowaniem, zaś naganność czynów, których się dopuścił oczywista jest dla każdego dorosłego członka społeczności. Oczywista jest także umyślność działania J. M. w zamiarze bezpośrednim, kierunkowym.

Sąd w pełni zaakceptował także kwalifikację prawną obu czynów zarzucanych oskarżonemu, a przyjętą przez oskarżyciela publicznego.

Niewątpliwym, w ocenie Sądu jest, że wypowiedziane przez oskarżonego J. M. pod adresem pokrzywdzonych Ł. R. i S. R. epitety w treści, że są oni „skurwysynami”, „chujami” oraz „jebanymi psami” stanowiły zniewagę wymienionych i to wypowiedzianych podczas oraz w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych. Oskarżony miał tego pełną świadomość, albowiem obaj funkcjonariusze nie tylko byli wówczas w pełnym umundurowaniu, ale i przemieszczali się służbowym (oznakowanym) policyjnym radiowozem. Co więcej, po przybyciu na miejsce zdarzenia, niezwłocznie przedstawili się oni obojgu oskarżonym, wskazując też cel tej swojej wizyty.

Sąd nie miał wątpliwości również i co do tego, że stosowana przez oskarżonego wobec Ł. R. przemoc polegająca na odpychaniu wymienionego oraz szarpaniu go za mundur połączona z wypowiadanymi pod adresem obu pokrzywdzonych słów, że „ich zabije”, „zajebie” oraz stwierdzeniem, że: „wyłapię was, wy kurwy”, a stanowiące niewątpliwie groźbę co najmniej naruszenia ich nietykalności cielesnej, miały na celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej mającej polegać na zatrzymaniu oskarżonej M. M. (1).

Sąd uznał także, że działanie oskarżonego niewątpliwie miało miejsce w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w przepisie art. 64§1 kk.

Wszak wskazać należy, że oskarżony J. M. był uprzednio karany, a to wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 17 czerwca 2011 roku (sygn. akt III K 80/11), którym to za czyn z art. 280§1 kk i art. 275§1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk, wymierzono mu karę jednego roku pozbawienia wolności. Karę tą oskarżony odbywał w okresie od dnia 28 lutego 2011 roku do dnia 26 października 2011 roku i od dnia 19 stycznia 2013 roku do dnia 24 maja 2013 roku oraz był karany wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 03 lipca 2012 roku (sygn. akt VI K 340/12), którym to za czyn z art. 158§1 1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od dnia 18 lutego 2012 roku do dnia 19 lutego 2012 roku i od dnia 24 maja 2013 roku do dnia 23 listopada 2013 roku.

Tymczasem zgodnie z treścią przepisu art. 64§1 kk jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Nie ma zatem najmniejszych wątpliwości co do tego, że popełniony przez oskarżonego czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania, popełniony został przez oskarżonego w ramach tak zwanej recydywy podstawowej. Jest to bowiem przestępstwo podobne do tego za które oskarżony był już karany wskazanymi orzeczeniami, i za które to przed popełnieniem przedmiotowych czynów, odbył on już wymaganą przez ustawodawcę karę w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Jednocześnie Sąd uznał, że opisane działania przestępcze oskarżonego J. M. były niewątpliwie działaniami celowymi, umyślnymi, i podjęte w wykonaniu z góry powziętego zamiaru.

Rozważając nad karą, Sąd zważył:

Mając na uwadze powyższe Sąd uznając oskarżonego J. M. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, a to:

- opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, i na podstawie art. 226§1 kk, wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności; oraz

- opisanego w pkt II wyroku, i na podstawie art. 224§1 kk w zw. z art. 224§2 kk i w zw. z art. 64§1 kk, wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

oraz – na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk – wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, stosując zasadę częściowej absorpcji.

Przy wymiarze kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz kary łącznej pozbawienia wolności Sąd miał na względzie przede wszystkim znaczny stopień społecznej szkodliwości obu popełnionych przez oskarżonego czynów, jak również i ogromne jego zawinienie.

Wskazać również należy, na wyzywający sposób działania oskarżonego, wskazujący na jego demoralizację. Nietrzeźwy oskarżony działał bowiem agresywnie, nie zważając na podmiot swojego zamachu, działał bez jakiegokolwiek powodu czy uzasadnienia, w sposób skrajnie naganny, nie zważając na postronne osoby. Wystąpił on przeciwko normom życia społecznego, których konieczność poszanowania jest oczywista dla każdego członka społeczności.

Wszystkie powyżej wskazane okoliczności przesądzają o konieczności przyjęcia, że czyny których dopuścił się oskarżony charakteryzują się znacznym stopniem społecznej szkodliwości oraz, że ogromne jest jego zawinienie. Sąd nie miał bowiem najmniejszych nawet wątpliwości odnośnie zawinienia oskarżonego, który jest osobą zdrową psychicznie, nieupośledzoną umysłowo.

Jako okoliczność zdecydowanie obciążającą odpowiedzialność oskarżonego Sąd wziął pod rozwagę jego uprzednią karalność, za przestępstwa podobne.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował fakt, że oskarżony J. M. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i szczerze skruszony wyjaśnił, że po spożyciu alkoholu tak naprawdę, to nie wie co robi i co mówi. Jednocześnie oskarżony stwierdził, że bardzo żałuje tego co zrobił i kilkakrotnie (także w postępowaniu przygotowawczym oraz w postępowaniu sądowym) przeprosił pokrzywdzonych Ł. R. oraz S. R. za to swoje zachowanie.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował także stosunkowo młody wiek oskarżonego.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd orzekł wobec oskarżonego J. M. kary jednostkowe w wymiarze określonym w punkcie I i II części dyspozytywnej wyroku uznając je za adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonego. Jakkolwiek kary te wymierzone zostały w granicach bardziej zbliżonych do najniższego ustawowego zagrożenia, to jednak zdaniem Sądu spełnią one wobec oskarżonego zakładane cele, w szczególności w zakresie prewencji indywidualnej.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu kara w tej wysokości w całości uwzględnia stopień winy oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu przestępstw. Spełni ona wobec oskarżonego zakładane cele, uświadomi oskarżonemu całkowitą nieopłacalność wchodzenia w konflikt z prawem. Spełni ona swe zakładane cele, w szczególności w zakresie prewencji indywidualnej.

Niemniej jednak uprzednia dwukrotna karalność oskarżonego oraz przesłanki związane z oceną społecznej szkodliwości popełnionego czynu i zawinienia oskarżonego, nie dają obecnie żadnych podstaw do przyjęcia wobec oskarżonego pozytywnej prognozy na przyszłość. Zdaniem Sądu jedynie konieczność odbycia kary pozbawienia wolności daje szansę wychowawczego oddziaływania na oskarżonego, poprzez uzmysłowienie mu, że każde jego wystąpienie przeciwko porządkowi prawnemu rodzić będzie jednoznaczną reakcję wymiaru sprawiedliwości. Zdaniem Sądu orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności będzie jedyną możliwością osiągnięcia wobec sprawcy celów jakie stawiane są przez ustawodawcę karze. Sąd uznał bowiem, że tylko taka kara przyczyni się do zmiany

postępowania oskarżonego J. M. i pozwoli mu zrozumieć naganność swego postępowania, a także ukształtuje jego osobowość, poglądy i postawę wobec porządku prawnego tak, by nie popełnił on ponownie podobnych przestępstw. Jest to tym bardziej zasadne jeżeli się zważy, że oskarżony był już wielokrotnie karany sędownie, a orzekane wobec niego kary pozbawienia wolności nie przyniosły jak dotąd pożądanego efektu. W ocenie Sądu oskarżony jest osobą zdemoralizowaną, wobec której niezbędne jest penitencjarne oddziaływanie, gdyż tylko wówczas istnieje szansa na to, że zrozumie on w końcu nie tylko naganność swojego dotychczasowego postępowania, lecz również całkowitą nieopłacalność występowania przeciwko obowiązującym zasadom życia społecznego.

Jako, że oskarżony w niniejszej sprawie był zatrzymany Sąd, na podstawie art. 63§1 kk, okres ten zaliczył na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk, i z uwagi na orzeczenie wobec J. M. kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz jego aktualny stan rodzinny i majątkowy, Sąd zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych, a wydatki poniesione w sprawie zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.